

Heer God, Gij wijkt nooit van onze zijde en Gij gaat altijd met ons mee. Open onze ogen voor uw zorgzame aanwezigheid bij jongen mensen, vooral bij hen die lijden en verdriet hebben. Maak ons aandachtig voor wat jongeren ter harte gaat, voor hun dromen en wensen, voor hun noden en angsten. Laat ons ontdekken waar het op aankomt in de wereld van scholen of jeugdbewegingen, in jongerengroepen of parochies. Laat ons samen de weg gaan van vernieuwing en verdieping en beziel ons met de Geest van Jezus, uw Zoon en onze Heer. Amen.

gebed bij het synodaal proces in het bisdom Brugge
bisschop L. Aerts

Belijdenis van een leraar

Ik zal niet geloven in het recht van de sterkste
in de taal van de afgunst
in de macht van de machtigen.
Ik zal niet geloven in een gemeenschap zonder vriendschap
en in de status van functie en productie.

Maar ik wil wel geloven
in een gemeenschap van dienstbaarheid.
Ik wil wel geloven in de eenvoud en de waarachtigheid
In het gezag van de evangelische, creatieve mens.
Ik zal niet geloven dat al onze moeite tevergeefs is.
Ik zal niet geloven in de agressieve gerichtheid van anderen.

Ik durf geloven, altijd en ondanks alles
in de bekommernis voor:
de sociaal-arme
de sterk-begaafde
de relatie-arme
de oprecht-zoekende
de eenzame en vermoeide mens.

Ik durf geloven, altijd en ondanks alles:
in de waardenhiërarchie van de Bergrede
in het Emmaüsgebeuren waar mensen samen zijn
maar vooral in de nieuwe mens, naar Jezus' beeld
die wij samen proberen te vormen en begeleiden,
door zijn Geest.

Wim Vertommen

Emmaüs

“Heer blijf bij ons, de zon gaat onder.” Wij boden dan het avondbrood aan de vreemde Man, die langs de baan met ons was meegegaan. En terwijl Hij, 't zegenend - de ogen sloot, gebeurde het: Zijn aangezicht verklaarde in een hemels licht, waarin hij plotseling verdween... Dit was het wonder. Wij stonden weer alleen, doch vouwden blij onze handen. Het was alsof Hij door ons heen verdween en **'t licht in ons is blijven branden.**

Felix Timmermans

“Met **geloof, hoop** en **liefde** kun je het leven leven en ik ben er eigenlijk van overtuigd dat dit de enige manier is om erdoor te komen. De mens bezit de mogelijkheid om te geloven en te hopen. De mens kan liefde geven en ontvangen. Geloof, hoop en liefde. Dat is niet niks en de gebruiksaanwijzing ligt, althans voor mij, in het woord dat Johannes optekende: ‘ Als gij Mij liefhebt, zult ge mijn geboden onderhouden. En wie Mij liefheeft, zal door de Vader bemind worden: ook Ik zal hem beminnen, en Ik zal mij aan hem openbaren.’ Je moet wel bijna heilig zijn om geen moeite te hebben met die opdracht. En toch! De Man van Nazareth zei niet tegen de mensen: ‘Ga de straat op en getuig van Mij!’ Hij zei: ‘Ga de straat op en pas Mij toe...’ Hopen, geloven en in liefde proberen te leven kunnen we altijd en we hebben altijd een spiekbrieffje bij de hand. Een anker, een kruis, een hart, het kan ons sieren.”

Jos Brink

De weg naar Emmaüs heet weg van de ontmoeting.

Onverwacht
ontmoeten moedelozen
een man, een reisgezel, een vreemde,
een leraar die hen veel uitlegt.

Hij vertelt en verklaart,
maar luistert vooral naar hun hart,
hun zorgen en vreugden,
hun ontgoochelingen
en hun dromen voor morgen.

Op het einde van de weg
gaan ze samen aan tafel zitten.
Hij breekt brood,
zij brengen een beker met wijn aan.
'Blijf bij ons,' vragen ze.

Zo hebben ze nog nooit
met elkaar gesproken,
ze herkennen in die andere
iets van 'meer',
ze voelen iets van de Andere,
en erkennen de 'mens'
zoals ze hem of haar
nog nooit gezien hadden.

Vandaag is het een leraar ,
morgen een ouder of opvoeder,
en waarom geen medeleerling?

Wanneer samen op weg gaan
een ontmoeting wordt,
wanneer samenscholen
ook erkennen brengt,
wanneer samen
delen en breken herkennen is,
dan wordt het onderweg zijn een feest,
een viering die bemoedigt en zendt,
om zo verder te doen.

(H)erkennen

Vele jongeren
worden onderweg moedeloos
bij gebrek aan
aanmoediging, aan erkenning.

Men vit wel op kleine details die onaf zijn,
niet helemaal aan de verwachtingen
beantwoorden of voldoen,
maar men ziet de inspanning niet,
het pogen en proberen,
en vooral
men beseft gewoon niet
wat er plots in hen kan omgaan.

Waarderen
is al de waarde eren
die er is,
is de andere erkennen

met zijn gaven en talenten,
aanmoedigen is moed geven
bij wat zij bezig zijn te realiseren
aan vrijheid,
verantwoordelijkheid,
aan verbondenheid.

Daarom heeft
aanmoediging en erkenning
te maken
met geloof en geduld in de andere.
Erkend en bemoedigd worden
is het begin
van de zingeving voor de andere.

Daarom het smeulend pitje niet doven,
het geknakte riet niet breken,
jonge mensen kansen geven,
is vandaag de deur openen voor morgen.